

ΕΙΠΕ
ΓΕΡΩΝ...

Παλαιές και Σύγχρονες
Οικοδομητικές Διηγήσεις
και Διδασκαλίες

■ Ὁ σεβασμὸς τῆς γυναίκος πρὸς τὸν ἄνδρα της

Ἡ φύλαξη τῶν Ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἐλκύει τὸ Ἔλεός Του *

Παρεβάλομεν ἐν Ἀσκάλωνι, ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῶν πατέρων, καὶ διηγήσατο ἡμῖν ὁ ἄββᾶς Εὐσέβιος ὁ πρεσβύτερος, ὅτι

Πραγματευτῆς τις τῆς πόλεως ἡμῶν πλεύσας, ἀπώλεσε τὰ ἴδια καὶ τὰ ἀλλότρια, ἐσώθη δὲ αὐτὸς ὁ μόνος. Ἐλθὼν οὖν ἐνταῦθα καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν δανεισάντων αὐτῷ, ἐβλήθη εἰς φυλακὴν, διαρπαγείς καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. Καὶ οὐ κατελείφθη αὐτῷ πλὴν ὧν ἐφόρει αὐτὸς καὶ ἡ αὐτοῦ γαμετή.

Ἐκείνη οὖν ἀπὸ πολλῆς ἀδημονίας καὶ στενωσεως ὡς ἐντολὴν ἐλάμβανεν, ἵνα κἂν ἄρτω θρέψῃ τὸν ἄνδρα.

Καθημένης οὖν αὐτῆς ἐν μιᾷ καὶ ἐσθιούσης μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς εἰς τὴν φυλακὴν, εἰσῆλθε μέγα πρόσωπον δοῦναι εὐποιῖαν τοῖς ἐμβεβλημένοις ἐκεῖσε καὶ ἐωρακῶς τὴν ἐλευθέραν ἅμα τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς καθεζομένην, ἐτρόθη εἰς αὐτὴν (ἦν γὰρ ὠραιότατη πάνυ), καὶ δηλοῖ αὐτὴν διὰ φυλακίτου.

Παραμείναμε στὴν Ἀσκάλωνα, στὸ ξενοδοχεῖο τῶν Πατέρων, καὶ μᾶς διηγήθηκε ὁ ἄββᾶς Εὐσέβιος ὁ πρεσβύτερος τὰ ἐξῆς.

Κάποιος πραγματευτῆς, πλέοντας πρὸς τὴν πόλιν μας, ἔχασε τὰ δικά του καὶ τὰ ξένα καὶ σώθηκε αὐτὸς μόνος. Μόλις λοιπὸν ἦρθε ἐδῶ, συνελήφθηκε ἀπὸ τοὺς δανειστὲς του καὶ μπήκε στὴν φυλακὴ, ἀφοῦ τοῦ ἄρπαξαν τὰ πάντα ἀπὸ τὸ σπίτι του. Δὲν τοῦ ἄφησαν τίποτε, παρὰ μόνον ὅ,τι φοροῦσε αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του.

Ἐκείνη τότε, ἀπὸ τὴν μεγάλη θλίψη καὶ στενοχώρια, τὸ πῆρε σὰν ἐντολὴ νὰ θρέψῃ ἔστω καὶ μὲ ψωμί τὸν ἄνδρα της.

Καθὼς λοιπὸν καθόταν μία μέρα καὶ ἔτρωγε μὲ τὸν ἄνδρα της στὴν φυλακὴ, μπήκε μέσα ἓνα μεγάλο πρόσωπο γιὰ νὰ δώσει ἐλεημοσύνη στοὺς φυλακισμένους ἐκεῖ, καὶ ὅταν εἶδε τὴν γυναῖκα νὰ κάθεται μὲ τὸν ἄνδρα της τὴν ἐρωτεύθηκε (γιατὶ ἦταν πάρα πολὺ ὠραία) καὶ τὴν φωνάζει μὲ τὸν δεσμοφύλακα.

Ἡ δὲ ἀσμένως ἀπῆλθε, προσδοκῶσα ἀγάπην λαβεῖν, καὶ λαβὼν αὐτὴν κατ' ἰδίαν, λέγει αὐτῇ.

Τί ἔστιν ὃ ἔχεις; **διὰ** τί εἶ ὧδε;

Καὶ διηγήσατο αὐτῷ τὸ πᾶν.

Καὶ λέγει αὐτῇ.

Ἐάν πληρῶ τὸ χρέος σου, κοιμᾶσαι μετ' ἐμοῦ τὴν νύκτα ταύτην;

Ἡ δὲ ὡς ἀληθῶς ὠραιότατη καὶ σώφρων, λέγει αὐτῷ.

Ἦκουσα, δέσποτά μου, τοῦ Ἀποστόλου λέγοντος, ὅτι «ἡ γυνὴ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν τοῦ ἰδίου σώματος, ἀλλ' ὁ ἀνὴρ». **Εἴασον**, δέσποτα, ἐρωτήσω τὸν ἄνδρα μου καὶ ὃ κελεύει, ποιῶ.

Καὶ ἐλθοῦσα, ἀνήγγειλεν τῷ ἀνδρὶ πάντα. **Ὁ** δὲ γέμων τῆς συνέσεως καὶ στοργῆς πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, οὐ σνηρηπάγη τοῦ ἐλευθερωθῆναι τῆς φρουρᾶς, ἀλλὰ μέγα στενάξας, μετὰ δακρῶν, λέγει τῇ γυναικὶ αὐτοῦ.

Ἀπελθε καὶ ἀποσύνταξαι, ἀδελφή, τῷ ἀνθρώπῳ καὶ ἐλπίζομεν εἰς τὸν Θεόν, ὅτι οὐ μὴ ἐγκαταλίπη ἡμᾶς εἰς τέλος.

Καὶ ἀναστᾶσα, ἀπέλυσε τὸν ἄνθρωπον, εἰποῦσα.

Εἶπον τῷ ἀνδρὶ μου καὶ οὐκ ἠθέλησεν.

Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν, ἦν τις ὁδοστάτης ἐμβεβλημένος τῇ φυλακῇ ἐνδότερον, καὶ πάντα κατεσκόπει τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικὸς διαλεγομένων καὶ ἐστέναξε καθ' ἑαυτόν, λέγων.

Αὐτὴ πῆγε μὲ μεγάλη χαρά, γιὰτὶ περίμενε νὰ πάρει ἐλεημοσύνη. **Παίρνοντάς** τὴν ἰδιαιτέρας, τῆς λέει.

Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔχεις; **Γιατί** εἶσαι ἔτσι;

Ἐκεῖνη τοῦ διηγήθηκε τὰ πάντα.

Τῆς λέει ἐκεῖνος.

Ἄν πληρῶσω τὸ χρέος θὰ κοιμηθεῖς μαζί μου αὐτὴ τὴ νύκτα;

Ἐκεῖνη, ποὺ πράγματι ἦταν ὠραιότατη καὶ συνετὴ, τοῦ λέει.

Ἦκουσα, κύριέ μου, τὸν Ἀπόστολο νὰ λέει, πὼς «ἡ γυναῖκα δὲν ἐξουσιάζει τὸ σῶμα της, ἀλλ' ὁ ἄνδρας της». **Ἀφησέ** με, κύριε, νὰ ἐρωτήσω τὸν ἄνδρα μου καὶ θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ προστάζει.

Ὅταν γύρισε, εἶπε τὰ πάντα στὸν ἄνδρα της. **Ἐκεῖνος**, γεμάτος ἀπὸ σύνεση καὶ στοργὴ γιὰ τὴν γυναῖκα του, δὲν ἐπίασε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὴν φυλακὴ, ἀλλὰ στενάζοντας βαθιὰ καὶ μὲ δάκρυα, λέει στὴν γυναῖκα του.

Πήγαινε, ἀδελφή, καὶ ἀκύρωσε τὴν συμφωνία μὲ τὸν ἄνθρωπο καὶ ἐλπίζομε στὸν Θεό, πὼς δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψει στὸ τέλος.

Σηκώθηκε καὶ πῆγε καὶ εἶπε στὸν ἄνθρωπο νὰ φύγει, λέγοντας.

Τὸ εἶπα στὸν ἄνδρα μου καὶ δὲν θέλησε.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἦταν κάποιος φυλακισμένος, ποὺ ἔστηνε τὸ αὐτί του καὶ κατασκόπευε πάντα αὐτὰ ποὺ συζητοῦσαν ὁ ἄνδρας μὲ τὴν γυναῖκα του· ἀναστέναξε λοιπὸν αὐτός, λέγοντας.

Ἴδου ἐν ποίᾳ περιστάσει οὗτοι τυγχάνουσι καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἑαυτῶν οὐ προδεδωκαν διὰ χρήματα τοῦ λαβεῖν καὶ τοῦ ἐλευθερωθῆναι. Ἀλλὰ τὴν σωφροσύνην πλοῦτου παντὸς ἠγήσαντο καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ τούτῳ πάντων κατεφρόνησαν· καὶ τί ποιήσω ἐγὼ ὁ ἄθλιος, ὁ μηδέποτε ἐν νῶ λαβὼν, ὅτι κἂν ἔστι Θεός, καὶ διὰ τοῦτο καὶ φόνων πολλῶν εἰμι αἴτιος;

Καὶ καλέσας αὐτοὺς πρὸς ἑαυτὸν διὰ τῆς θυρίδος, οὗ ἦν ἐμβεβλημένος, λέγει αὐτοῖς.

Ἐγὼ ληστής ἤμην καὶ πολλὰ κακὰ καὶ πολλοὺς φόνους ἐποίησα καὶ οἶδα, ὅτι ἦν ἂν ὥραν ἔλθῃ ὁ ἠγεμὼν καὶ ἔλθω εἰς πρόοδον, ἀποθανεῖν ἔχω ὡς φρονεύς. Ἴδὼν οὖν τὴν σωφροσύνην ὑμῶν, κατενύγην εἰς ὑμᾶς· ἀλλ' ἀπέλθετε εἰς τόνδε τὸν τόπον τοῦ τείχους τῆς πόλεως καὶ ὠρύξαντες λάβετε τὰ χρήματα, ἃ εὐρήσετε ἐκεῖ καὶ ἔχετε αὐτά, ἵνα πληρώσετε τὰ δάνεια ὑμῶν καὶ ἄλλην πολλὴν εὐλογίαν, καὶ εὐξασθαί μοι, ἵνα καγὼ εὐρῶ ἔλεος.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπιστὰς τῇ πόλει ὁ ἠγεμὼν ἐκέλευσε τὸν ληστὴν ἐξενεχθῆναι καὶ ἀποκεφαλισθῆναι· καὶ μετὰ μία ἡμέραν λέγει ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς.

Κελεύεις, κύριέ μου, ἀπέροχομαι ὅπου ἠρμήνευσεν ἡμῖν ὁ ληστής καὶ βλέπω εἰ ἄρα ἠλήθευσεν;

Ὁ δὲ εἶπεν.

Ὡς δοκεῖ σοι, ποιήσον.

Ἡ δὲ λαβοῦσα μικρὸν σκαλίδιον ἐσπέρας καὶ ἐπιστᾶσα τῷ τόπῳ καὶ ὀρύξασα, εὔρε χύτραν

Νά, σὲ ποῖα κατάστασις βρίσκονται αὐτοὶ καὶ δὲν πρόδωσαν τὴν ἐλευθερίαν τους γιὰ νὰ πάρουν χρήματα καὶ νὰ ἐλευθερωθοῦν, ἀλλὰ θεώρησαν τὴν σωφροσύνην πάνω ἀπὸ κάθε πλοῦτο καὶ καταφρόνησαν τὰ πάντα τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ἐγὼ ὁ ἄθλιος τί νὰ κάνω, ἐγὼ ποῦ ποτε δὲν σκέφθηκα, ὅτι μπορεῖ νὰ ὑπάρχει Θεὸς καὶ γι' αὐτὸ τὸν λόγο εἶμαι αἴτιος καὶ φόνων πολλῶν;

Ἀφοῦ τοὺς κάλεσε ἀπὸ τὴν θυρίδα, ὅπου ἦταν φυλακισμένος, τοὺς λέει.

Ἐγὼ ἤμουν ληστής καὶ ἔκανα πολλὰ κακὰ καὶ πολλὰ φονικά καὶ ξέρω πὼς ὅποια ὥρα ἔρθῃ ὁ ἠγεμόνας καὶ με δικάσει θά πεθάνω σὰν φονιάς. Βλέποντας τὴν σωφροσύνην σας ἔμεινα ἐκπληκτος· γι' αὐτὸ πηγαίνετε στὸ τάδε μέρος τοῦ τείχους τῆς πόλης, σκάψτε καὶ πάρτε τὰ χρήματα ποῦ θὰ βρεῖτε. Πάρτε τα, γιὰ νὰ πληρώσετε τὰ δάνειά σας καὶ νὰ ἔχετε κάθε ἄλλη εὐκολία καὶ προσευχηθεῖτε γιὰ νὰ βρῶ καὶ ἐγὼ ἔλεος.

Μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες ἐφτασε ὁ ἠγεμόνας στὴν πόλη καὶ πρόσταξε νὰ δικαστεῖ ὁ ληστής καὶ νὰ ἀποκεφαλισθεῖ. Μετὰ μιὰ μέρα λέει ἡ γυναῖκα στὸν ἄνδρα τῆς.

Μοῦ ἐπιτρέπεις, κύριέ μου, νὰ πάω ἐκεῖ ποῦ μᾶς εἶπε ὁ ληστής γιὰ νὰ δῶ ἂν εἶναι ἀλήθεια ἐκεῖνα ποῦ μᾶς εἶπε;

Ἐκεῖνος εἶπε:

Κάνε ὅπως νομίζεις.

Πῆρε αὐτὴ μιὰ μικρὴ τσάπα καὶ τὸ ἀπόγευμα, ξέροντας τὸν τόπο, πῆγε καὶ ἔσκαψε καὶ βρῆκε μιὰ

ἐσκεπασμένην, ἔχουσαν τὸ χρυσίον. **Καὶ** φρονίμως χρησαμένη, κατὰ μικρὸν δέδωκεν, ὡς δῆθεν ἀπὸ τούτου καὶ τοῦ ἄλλου δανειζομένη, ἕως πάντας ἐπλήρωσε καὶ μετὰ ταῦτα ἐξέβαλε καὶ τὸν ἄνδρα αὐτῆς.

Ἔλεγε δὲ ὁ διηγησάμενος ἡμῖν·

Ἰδοῦ, ὥσπερ ἐφύλαξαν οὗτοι τὴν Ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, οὕτως ἐμεγάλυνε τὸ Ἔλεος Αὐτοῦ εἰς αὐτούς ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν.

χύτρα σκεπασμένη, πὸ εἶχε χρυσάφι. **Τὸ** χρησιμοποίησε μὲ σύνεση, δίνοντας λίγα-λίγα, σὰν τάχα νὰ δανειζόταν ἀπὸ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο, μέχρι πὸ τὰ ξεπλήρωσε ὅλα. **Μετὰ** ἀπὸ αὐτὰ ἐβγαλε καὶ τὸν ἄνδρα της.

Μᾶς ἔλεγε ἐκεῖνος πὸ μᾶς τὰ διηγήθηκε:

Νά, ὅπως φύλαξαν ἐκεῖνοι τὴν Ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ἔτσι ἀκριβῶς ἐδειξε τὸ Ἔλεός Του ὁ Κύριος καὶ Θεός μας πρὸς αὐτούς.

(*) Ἰωάννου Μόσχου, Πνευματικὸς Λειμών, Φιλοκαλία τῶν Νηπτικῶν καὶ Ἀσκητικῶν 2, § ρπθ' (189), σελ. 386-391, ἐκδοτικὸς οἶκος «Τὸ Βυζάντιον» Ἐλ. Μερετάκη, Πατερικαὶ Ἐκδόσεις «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», Θεσσαλονίκη 1987.

• Ἐπιμέλ. ἡμετ.

